

Posudek vedoucího bakalářské práce Alžběty Kroupové

Poetika vybrané povídkové tvorby Pere Calderse

Práce Alžběty Kroupové je cenná již samotnou volbou tématu; katalánského autora P. Calderse v českém prostředí téměř nikdo nezná (také kvůli absenci překladů) a přitom se i díky této práci před námi vynořuje jako nesmírně zajímavý tvůrce, kterého spojuje řada momentů s fantastickou literaturou, s magickým realismem, apod., ale který se zároveň vymyká jednoduché klasifikaci.

Cením si i toho, že autorka věnuje pozornost povídkovému žánru, který často zůstává stranou zájmu, a navíc její práce vychází z textů, z jejich četby a interpretace, která se snaží naslouchat čtenému a ne text „napasovat“ na a priori stanovené teze a šablony.

Alžběta Kroupová zasazuje P. Calderse do dobového a literárního kontextu, ovšem těžiště práce leží právě v četbě textů. Volí několik povídek (podle jakého klíče?) a hledá mezi nimi momenty shodné i odlišné. Jako klíčové se jeví: neukončené vyprávění („otazník na konci příběhu“), absurdita, vztah věda/umění, aj.

Velmi zajímavé jsou paralely mezi Caldersovou a Kafkovou tvorbou; myslím si, že toto téma, které je i v našem středoevropském prostoru velmi podnětné, by stálo za samostatnou studii, která by však musela vycházet z mnohem hlubší analýzy Kafkových děl a sekundární literatury. Inspirativní jsou i společné motivy u Dostojevského či Borgese (dvojník), bohužel jsou jen načrtnuty a podány panoramatickým způsobem.

Studentka zajímavě hovoří také o prostoru (zaujal mě prostor cirkusu či divadla) a času – obě kategorie by opět mohly být rozpracovány podrobněji.

Celkově se mi kapitoly věnované tématům, motivům, postavám či času a prostoru zdají zdařilejší než závěrečné pojednání o literárním směru a závěr. Nabídnout stručný výklad něčeho tak složitého i polemického, jako je magický realismus či fantastická literatura, je velmi ošemetné a i Alžběta Kroupová padla do pastí schematicnosti a kumulace názorů různých kritiků a autorů; nakonec dochází k závěru, že je Caldersův styl nezařaditelný – to bychom ovšem mohli říci o všech velkých autorech a stejně jsme schopni je nějakým způsobem zařadit nebo alespoň najít jisté shodné momenty. Ty já u Calderse vidím právě v oblasti fantastické povídky (v níž už dávno není určujícím momentem strach, ani „motivické“ fantastično, nýbrž narušení každodennosti něčím divným, nezvyklým, nepochopitelným).

Závěr je pak velmi stručný a doufám, že se k vyústění práce dostaneme podrobněji v diskusi.

Práce se sekundární literaturou je zvládnutá, oceňuji překlady primární i sekundární literatury do češtiny. Na škodu je nevyzrálá stylistická úroveň práce; některé neobratné formulace, opakování slov (např. str. 24, odstavec „Tato závěrečná věta...“), apod. A graficky by měla být každá stránka na novém listu.

Práci Alžběty Kroupové však přes zmíněné nedostatky považuji za zdařilou, jedinečnou svým tématem, a proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Praha, 17. 6. 2015

Mgr. Dora Poláková Ph. D.